

jest bezvýznamno, že stěžovatel snad nebyl intelektuelním původcem svých projevů, nýbrž pronesl své vývody pod vlivem jinakým. Podvolil-li se stěžovatel nátlaku, z jiné strany naň učiněnému, ačkoliv si byl vědom smyslu a dosahu projevů jím z cizího návodu učiněných, nesl se jeho úmysl třeba ne z vlastního podnětu, tož přece z cizího popudu k účelu, na nějž projevy jeho poukazují.

Čís. 1434.

Nejde o udání z vymyšleného zločinu, vztahovalo-li se na krádež věcí, náležejících vlastníkovi manželce udaného, třeba byly v moci osoby třetí, ve společné domácnosti s udaným nežijící.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1924, Kr I 19/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 16. prosince 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem utržení na cti dle Šu 209 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Odůvodněna jest zmateční stížnost, pokud označuje odsuzující výrok dle Šu 209 tr. zák. za právně pochybený, poněvadž nelze mluvit o obviňování H-y z vymyšleného zločinu, kdyžť ho udal z krádeže hodinek, náležejících vlastnický jeho (H-ově) manželce. Neboť za těchto, soudem nalézacím zjištěných okolností, přišlo by v úvahu pouhé udání z přestupku dle Šu 463, 189 tr. zák. a nikoli ze zločinu krádeže, byly-li zde i jinak podmínky těchto §§ů — spolužití ve společné domácnosti —, kterou otázkou se soud nalézací nezabýval. Chráníť ustanovení Šu 463 (189) tr. zák. poměr pachatele k vlastníku odcizeného předmětu, nikoli k jeho držiteli; ustanovení Šu 463 (189) tr. zák. vztahuje se i na případy, kdy předmět osobě blízké vlastnický náležející odcizen byl z držby osoby cizí, ve společné domácnosti nežijící a k pachateli v poměru Šu 463 (189) tr. zák. nestojící. Vzhledem k vlastnictví věci lze i tu pouze mluvit o krádeži mezi manželi, rodiči, po případě dalšími osobami tohoto druhu (viz víd. sb. 4195). Shledal-li tedy nalézací soud udání Václava H-y z vymyšleného zločinu krádeže v tom, že z držení obviněného odcizil hodinky své manželky, jest výrok ten právně pochybeným, ježto šlo by jen o udání z přestupku, pakliže Václav H-a žil se svou manželkou ve společné domácnosti, což soud nalézací alespoň nevyloučil. Že by ostatně již okolnost, rozsudkem zjištěná, že Václav H-a hodinky jménem své manželky k obviněnému sám do správký dal, byla musila vésti nalézací soud i ke zkoumání, zda šlo vůbec o udání H-ovo z krádeže (odcizení »pro svůj užitek«), budiž jen mimochodem podotčeno, právě tak, jako že bude soudu zkoumati, zda neudal stěžovatel H-u u četnictva snad z jiného zločinu, jak rozsudek sám naznačuje — kdyby zjištění udání pro zločin krádeže stalo se na základě

výsledků nového přelíčení vratkým. Bylo proto rozsudek zrušiti jako zmatečný v odsuzujícím výroku pro zločin Šu 209 tr. zák. a výrocih souvislých, a vrátiti věc k opětnému projednání a rozsouzení do prvé stolice, ježto soud zrušovací neshledává zjištěny ty skutkové předpoklady, jež by mu umožňovaly rozhodnouti ihned ve věci samé.

Čís. 1435.

Skutková podstata zločinu dle Šu 93 tr. zák. předpokládá alespoň takové zasažení do osobní svobody, které se kvalitativně blíží věznění. Nestací pouhé ztěžování volnosti pohybu.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1924, Kr I 27/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaných Aloisa H-y a Karla K-e do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 3. listopadu 1922, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí dle Šu 93 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Shledává-li stížnost výrok soudu o rozhodujících skutečnostech nejasným a neúplným, poněvadž rozsudek nezjišťuje omezování osobní svobody, jež by se co do intensity rovnalo uzavření, nejde o výtku rázu formálního, nýbrž o otázku hmotněprávní, zda totiž to, co rozsudek stran nakládání s Marií Č-ou zjišťuje, stačí, by opodstatnilo objektivní skutkovou podstatu Šu 93 tr. zák. Otázku tu řešiti jest s hlediska uplatňovaného zmatku dle Šu 281 tr. ř. čís. 9 a). S tohoto hlediska nelze však uznati výrok soudu nalézacího právně pochybným. Neboť, i když přisvědčiti jest názoru stížnosti, že § 93 tr. zák. předpokládá při omezování osobní svobody, jež nezáleží ve věznění, alespoň takové zasažení do osobní svobody, jež se kvalitativně věznění blíží, tedy i tomuto požadavku skutkový stav rozsudkem zjištěný úplně vyhovuje. Dle tohoto zjištění obstoupili obžalovaní ještě s jinými soudruhy děvčata Č-ou a Š-ou, snažili se je, jak se vedly pod paží, od sebe odtrhnouti, brali je kolem pasu, kolem krku a za ruce. Oba obžalovaní chytili Č-ou za ruce, táhli ji ke příkopu, snažice se ji povaliti. Alois H. podrazil jí holí nohu, až upadla, se slovy: »však ty skrotneš«. Když se jim Č-ová po delším zápase vytrhla a utíkala, běžel Alois H. za ní, uhodil jí holí, zasáhnuv ji do obličeje pod okem. Dohnavše Č-ou, vzali ji oba obžalovaní pod paží, vlékli ji, až byla všecka pocuchaná a zmožená, načež se jí po 15—20 minutovém trvání výstupu podařilo opět se jim vytrhnouti a k vratům ústavu utéci. Zde nešlo již o pouhé ztěžování volného pohybu, jež by samo o sobě pro skutkovou podstatu zločinu dle Šu 93 tr. zák. nepostačovalo. Zde šlo o drahnou chvíli trvající vědomé násilné odnětí možnosti, by Č-ová ve své zamýšlené cestě pokračovala, by se s místa, kde proti své zřejmě projevené vůli násilně byla zdržována, vzdálila, při čemž s ní tak násilně bylo nakládáno, že se dle zji-